

[Henning Andersen]

faktisk lider skade ved at være en offentlig virksomhed i dag. Det er ikke uden grund, at ledelsen af Statsanstalten har anført, at man anser det for at være en forretningsmæssig fordel, hvis virksomheden privatiseres.

Statsanstalten får en række nye muligheder efter privatiseringen. Et samarbejde med en ny ejer vil give Statsanstalten klarere forretningsmæssige og konkurrencemæssige fordele. Der bliver ny mulighed for at tilbyde nye produkter, puljeforsikringer og andre finansielle tjenesteydelser såsom skadesforsikring, ejendomshandel osv. Man vil kunne tegne livsforsikringer for personer uden bopæl i Danmark.

Forretningsmæssigt er det altså en fordel for Statsanstalten, at den bliver privatiseret. Hvis der ikke blev gennemført en privatisering, ville virksomheden kort og godt både på kort og lang sigt sygne hen.

Der er i lovforslaget også lagt afgørende vægt på, at det, der kaldes de forsikredes berettigede bonusforventninger, fortsat kan opfyldes efter privatiseringen. De forsikringstagere, som har valgt Statsanstalten som forsikringsselskab, får både før og efter privatiseringen naturligvis den forsikringsydelse, de har krav på. De får også den bonus, de har krav på. Privatiseringsforslaget er lagt til rette på en sådan måde, at ikke alene de opsparede midler, men tillige det fremtidige afkast af disse midler skal tilfalde de forsikrede. Det er der i øvrigt fuld enighed om mellem regeringen og Statsanstaltens ledelse.

Det har naturligvis været vigtigt som udgangspunkt at få fastslået ejerforholdet til Statsanstalten. Betænkningen om privatisering af Statsanstalten indeholder en klar vurdering af dette spørgsmål. Betænkningens konklusion er ikke til at tage fejl af på dette punkt. Justitsministeriet og kammeradvokaten står bag den grundige juridiske analyse, hvis konklusion er, at staten har ejerskabet, og at Statsanstalten kan privatiseres ved lov.

Det er også naturligt, da Statsanstalten er stiftet ved lov og drevet på statens ansvar. Kunderne har intet ansvar og ingen risiko haft.

Der er altså mange forhold, som taler for en privatisering af Statsanstalten. Lad mig til slut sige, at det ville være ødelæggende for Statsanstalten som virksomhed, hvis lovgivningsprocessen skulle blive præget af f.eks. politiske drillerier. Det vil skade Statsanstalten. En hurtig beslutningsproces er derfor i Statsanstaltens

interesse, og jeg håber også, at Socialdemokratiet trods det, hr. Erling Olsen har sagt i dag, vil tage hensyn til denne faktor i det kommende arbejde med lovforslaget.

Rahbæk Møller (SF):

Det er et ejendommeligt forslag, og det er meget uklart. Er der tale om privatisering, nationalisering, om simpelt tyveri eller for at bruge den tidligere konservative boligministers, tidligere formand for Statsanstaltens bestyrelse, hr. Aage Hastrups udtryk: konfiskation af andres penge? Det er et udmærket udtryk.

Fra SF's side vil jeg først sige, at vi gerne vil være med til at give Statsanstalten friere vilkår. Vi vil meget gerne være med til at lave den om til et aktieselskab, f.eks. efter den form, som jeg ved at Statsanstaltens bestyrelse har foreslået, nemlig et aktieselskab, der ejes af en fond, og at fonden derefter ledes i fællesskab af staten, kunderne og medarbejderne. Det er en udmærket form, og vi vil meget gerne forhandle med regeringen om en sådan løsning på anstændige vilkår. Men det, der forelægges her, er ikke anstændige vilkår. Problemet er, at staten skal have en masse penge ud af det, og pengene i Statsanstalten er ikke statens. Det har regeringen for så vidt selv erkendt.

Man kan jo kun få noget ud af det på to måder. Den ene måde er selvfølgelig ved at forgribe sig på kundernes penge i form af deres berettigede bonusforventninger. Det er det, man gør. Man skriver godt nok, at der er udbyttebegrænsning de første ti år, men efter ti år er der frit slag. Da enhver investering i forsikringsselskaber er en langsigtet investering, er en ti års grænse ingenting. Der er ingen som helst garanti mod overgreb på kundernes penge i dette forslag.

Den anden måde, man kan få penge ud af det på, er det, som regeringen selv peger på. Der er noget goodwill. Det rejser spørgsmålet: Hvem har skabt den goodwill? Hvem har betalt for det? Det gennemgik hr. Erling Olsen, og det vil jeg ikke gentage, men det, der interesserer mig lidt, er, hvem der kan være interesseret i denne goodwill. Hvem kan være interesseret i at købe et sådant bundt med 400.000 kunder? Det er det, der er tale om. Det er i hvert fald ikke kunderne. De har ingen interesse i at blive solgt i bundter som radiser. Men de, der måtte have den store interesse i det, må være større uden-